

1. Povídá mi ta moje, prej:"Dej si bacha!"
a narovná si pásek z hadiny,
jestli prej se někdy dotknu nákejš bab,
hubu že mi rozvalí,
a za pár minut nato zvoní brácha
a za ním ňáký vzdušný holčiny
a říká: když s ním nevobjedu, nejsem chlap,
těhle vosum Mařen z Magdaly.
R: Ale já přece nejsem jenom tak ňákej "dej sem",
ale já přece nejsem jenom tak ňákej ostrov.
2. Někde v patře hrajou věčný hrátky mládí,
tančí a strop je houští kastanět,
a přitom tiše šeptá poklopec
tu velikou lež jako věž,
jen se směju, ale stejně mi to vadí,
a ptám se:"Matko, kolik je mi vlastně let?"
Říká právem:"No, to už není moje věc,
oblíkni se, nastydneš."
R:
*: Mám rád každýho a milován jsem všema
a s vojskem sobě rovných překročím
všechny meze, všechny zákony a cíle,
všechno dobrý, všechno zlý si ochočím.
*: Ať zvoní zvony na nahatý zemi,
ať světlo mety perou do očí,
ať každěj ví, že přišla moje chvíle,
ať to každěj ví a chystá obročí.
3. Slyším: někde snad se stala chyba,
někdo zalhal, někdo zapomněl či spal,
bylo horko, nebo možná velké mráz,
a někdo ukrad' peřinu,
víš, nejsem delfín, ale ani malá ryba,
a už dlouho nemám, proč bych sobě lhal,
bude ráno a ty říkáš:"Dej mi čas,"
a já nemám ani vteřinu.
R:
R: + jenom tak ňákej ostrov ...